

i Fremtiden. Nu har det ganske sikkert staaet Arbejderforsikringsraadet klart, at dets Competence i Henhold til Lovens § 4, næstsidste Stykke, kun refererer sig til konkrete Tilfælde, men paa den anden Side har det ønsket at stille sig saa villigt som muligt over for Spørgsmaal, der kunne komme frem fra Arbejdsgivere, og det har sikkert handlet efter bedste Skøn, men er paa den anden Side ikke gaaet ud over sin Competence, idet det selvfølgelig har taget det Forbehold, at det maa bedømme de enkelte Tilfælde efter de Omstændigheder, der maatte blive oplyste om Forhold, der fremkomme som Genstand for særlig Forespørgsel, under eventuel Rekurs til Indenrigsministeriet. At Raadet har ønsket at sikre sig, hvorvidt det er i Overensstemmelse med Ministeriet i dets foreløbige Afgørelse af slige Spørgsmaal, er kun naturligt. En saadan Raadførelse er søgt i de enkelte Tilfælde og besvaret af Ministeriet, men selvfølgelig under det Forbehold, jeg har omtalt. Det ærede Medlems Omtale af Forholdene med Losning og Ladning af Tømmerhandel skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men derom kun sige, at det forekommer mig ganske klart, at efter Bestemmelsen i § 3 a. er Forsikringspligten henført til den, der driver den paagældende Virksomhed som særlig Næringsvej. Det fremgaar ogsaa af de Forhandlinger, der have fundet Sted her i Salen om Loven paa alle dens forskellige Stadier. Jeg tror, at paa det Punkt har man været ganske klar paa, hvorledes Loven maatte blive at forstaa i Fremtiden.

J. C. Christensen: Det er en kort Bemærkning over for Ordførerne for de to Forslag, jeg vil tillade mig. Det forekommer mig, at de ere i en noget bitter Stemning, som der sikkert ingen Grund er til ved denne Lejlighed. Jeg sagde før, at jeg ingen Anledning fandt til at udtale mig vidtløftig om det første Forslag, thi det er sket tidligere. Hele den Forhandling, der har været ført mange Gange, staa jo i Rigsdagstidenden, hvorfor skulde jeg saa staa og læse op af Rigsdagstidenden, hvad der blev sagt i Fjor. Jeg troede, at den ærede Ordfører vilde være taknemlig for, at vi ikke her plage hinanden med Gentagelser. Men for Resten, sagde jeg, kunne vi forhandle om Sagen i et Udvalg, og ud fra det, jeg saaledes havde bemærket, sagde da den ærede Ordfører for det andet Forslag (J. Hage), at saa kommer der intet ud af Sagen. Det maa sikkert

være paa Grund af en bitter Stemning, at han sluttede det deraf, thi nogen Logik er der ikke deri. Den bitre Sindsstemning gav sig ogsaa Udslag i, hvad der i øvrigt fremkom fra det ærede Medlems Side. Han sagde ikke blot, at saa var han vis paa, at der ikke kom noget ud af Sagen, men tillige, at jeg havde henvist til en Statistik, og at ingen kunde vide, naar den bliver færdig, og saa skulde Sagen vel ogsaa bagefter til en Kommission, og den anden Ordfører var straks parat til ogsaa at tale om en Kommission. Over for dette vil jeg gøre opmærksom paa, at blandt dem, der vare med til at tilraade Folketinget Bevillingen til Tælling af Ulykkestilfælde, var det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, som sad i Finansudvalget i Fjor. Han var med til at føre den Motivering herved i Salen, at det var bedst at faa fuldkommen paalidelige Oplysninger og at vente til Aaret 1900, da vi skulle have Folketælling, og til det Lovforslag, som vi have vedtaget, havde været gældende i et Aar. Alt det var han med til at foreslaa Folketinget, og den anden ærede Ordfører var med til at vedtage det. Alle Partier hernede stemte derfor. Alt det, jeg har refereret her, er et Bevis for, at Folketinget ingen Sinde har tænkt sig, at Sagen skulde lægges hen. Dernæst er det et Udslag af en bitter Stemning, naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds troede, at her var en Lejlighed til at vaske Ministeriet hvidt. Han sagde, at Ministeren havde udtalt, at han godt kunde arbejde for det Forslag, som det ærede Medlem havde været med til at indbringe, og selvfølgelig kunde det da ikke være Ministeriets Skyld, om der ikke kom noget ud deraf, men Skylden maatte da ligge andetsteds. Men der er ikke noget Menneske, der har talt om Ministeriets Skyld i denne Sag, eller tænkt paa at skyldte Ministeriet for nogen Ting i denne Sag, saa meget mindre som det Forslag, vi førte igennem i Fjor, ikke skyldes Ministeriet. Der er altsaa ingen, der tænker paa at skyldte Ministeriet for noget, men ikke desto mindre kommer det ærede Medlem straks med Svampen og vil gerne vadske Ministeriet, fordi han synes, at der her er en Lejlighed, hvor Ministeriet ingen Skyld har. Det er vist den bitre Sindsstemning, der ligger til Grund for dette Forsøg paa at vadske Ministeriet rent. Det er maaske ogsaa en Følge af, at der er saa mange andre Lejligheder til at tale om Ministeriets Skyld, derfor griber det